

Sōchin (壯 鎮) – jap. „spokojna siła” (inne tłumaczenia to „cicha siła” lub „wkroczenie do walki”) - forma występująca pod trzema zupełnie różnymi postaciami w stylu shito-ryu, shotokan i chito-ryu. Znajdziemy ją także w nielicznych szkołach związanych z shorin-ryu, a także w koreańskim tang-so-do (jako Sojin). Różnice są tak duże, że w niektórych szkołach stosuje się nazwę **Aragaki Sochin** dla odróżnienia od popularnej wersji shotokan. Źródło tych różnic dość przekonująco wyjaśnia historia. A więc do dzieła.

Seisho „Maya” Aragaki (1840-1918) przebył podobną drogę, co twórca naha-te / shorei-ryu Kanryo Higashionna, tylko nieco wcześniej. Najpierw praktykował na Okinawie u mistrzów to-de oraz chińskich ekspertów z osiedla Kumemura. Następnie ok. 1870 r. wyjechał na kontynent, do Fozhou (prowincja Fujian), gdzie praktykował u Ryu Ryu Ko oraz jego asystenta, Wai Shinzan (Wai Xinxian). który pokazał mu kilka form, w tym pierwowzór Sochin. Po powrocie nauczał w Naha, ale po pewnym czasie przeniósł się do Shuri. To może być przyczyną, dlaczego opracowane przez niego kata nie znalazły się w kanonie naha-te, natomiast pojawiły się w shuri-te.

Formą Sochin zachwycił się **Kenwa Mabuni** (1889-1952) i kiedy po pewnym czasie konstruował swój styl shito-ryu, oczywiście włączył do niego wersję zapewne nieco zmienioną przez siebie.

Jak powszechnie wiadomo, do Mabuniego wysyłał swoich synów twórca shotokan **Gichin Funakoshi**. Poznali oni wiele form, ale w stylu shotokan uzyskały one nowe wersje. Tak było też w przypadku Sochin. Zmiany są ogromne. Pojawia się przede wszystkim pozycja fudo-dachi (zwana też sochin-dachi), ale też sporo nowych technik (np. yoko-geri).

Przypuszcza się, że głównym autorem tych zmian był **Yoshitaka (Gigo) Funakoshi**.

Trzecią wersję Sochin odnajdujemy w stylu chito-ryu. Twórca tego stylu **Tsuyoshi Chitose** (1898-1984) wprawdzie ćwiczył karate u Seisho Aragaki'ego, ale był wtedy dzieckiem.

Wątpliwe więc, by mistrz Maya uczył go Sochin. Wersja chito-ryu wydaje się być autorskim dziełem Chitose.

Żaden styl, niezależnie od swoich korzeni, nie może twierdzić, że naucza „prawdziwej”. „czystej” wersji jakiegokolwiek kata. Każda forma była bowiem modyfikowana przez pokolenia instruktorów.

Pokazaliśmy źródło różnic, a co ze źródłem samej formy? Jak powiedziano powyżej, jej pierwowzór pochodzi ona zapewne od mistrza Ryu Ryu Ko – eksperta białego żurawia – lub jego asystenta Wai Shinzan. Charakterystyczne trzy kroki początkowe z technikami ręcznymi wskazują na pokrewieństwo z Sanchin, Seisan, Suparinpei, Shisochin. Z drugiej strony pojęcie kata jest bliskie kulturze japońskiej. W tradycyjnych chińskich sztukach walki pojęcia styl i forma splatają się. Możliwe więc, że Seisho Aragaki (jak i inni mistrzowie okinawa-te pielgrzymujący do Fozhou poznawali jedną-dwie formy pewnych odmian białego żurawia (np. pięść żurawia krzykliwego). Po powrocie do domu na podstawie tych długich form mogli stworzyć kilka krótszych. Dokonywali też szereg zmian technicznych. W formach chińskich dominują otwarte dłonie, w okinawskich – pięści. W zależności od upodobań mistrzów zmieniały się też pozycje.

I to już chyba wszystko, co możemy powiedzieć o ciekawej, przyjemnej w praktyce kata Sochin.